

תת"ע 3532/06/13 - מדינת ישראל נגד יוסי ענבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

03 מרץ 2014

תת"ע 3532-06-13 מדינת ישראל נ' יוסי ענבי
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

יוסי ענבי

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות האירוע בהתאם לכתב האישום היו כי ביום 25.2.2013 בשעה 16:23, נהג הנאשם ברכב מסוג "פורד" שמספרו 7010716 (להלן - **הרכב**) ברחוב סוקולוב בבני ברק, בכיוון מצפון לדרום.

על פי גרסת התביעה, עמד השוטר רס"מ סופר גולן (להלן - **השוטר**), עם פניו לכיוון התנועה המגיעה מרחוב סוקולוב, בכיוון נסיעת הנאשם, זאת לאחר שהשלים טיפול ודיווח בגין תאונת דרכים שארעה קודם לכן. השוטר הבחין בנאשם, דרך השמשה הקדמית ברכב, בהגיעו למרחק של כ-20 מטרים ממנו כשהוא, תוך כדי תנועה, "**אוחז בטלפון בידו הימנית ומצמידו לאוזנו הימנית**".

השוטר ציין כי בהגיע הנאשם למקום בו הייתה קודם לכן התאונה, צפר ארוכות ללא סיבה, וכאשר סימן לנאשם לעצור, הבחין בו דרך השמשה הקדמית כשהוא "**מוריד את הפלאפון מטה**". בהתקרבו לחלון הרכב, הבחין השוטר בנאשם כשהוא אוחז עדיין בטלפון בידו הימנית ומצמידו לרגל ימין.

עוד ציין השוטר כי עד לעצירת הרכב בצד הרחוב נשמר קשר עין רצוף, היה מזג אוויר נעים, ראות מעולה. הוסברה לנאשם העבירה.

בתגובת הנאשם בדו"ח נרשם: "**זה היה לי ביד, אני רק החזקתי אותו לא דיברתי בו**" ובהמשך נרשם: "**זה היה על הכיסא מונח, ולא ביד**".

העבירה הינה מסוג ברירת משפט והקנס המוטל עליה הינו בסך של 1,000 ₪.

עמוד 1

הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות.

מטעם התביעה העיד השוטר, ובמסגרת עדותו הוגשו הודעת תשלום הקנס שערך (ת/1),

מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן משה חדיף, שותפו של הנאשם שהיה עמו ברכב בעת האירוע (להלן - השותף).

לאחר שעיינתי בראיות ובעדויות שהובאו בפני, הגעתי להחלטה כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה, זאת מהטעמים הבאים:

1. בתגובת הנאשם בדו"ח הוצגו על ידו שתי גרסאות סותרות. בראשונה טען כי רק אחז בטלפון בידו, אך לא דיבר בו. בשנייה ציין כי **"זה (בהתכוון לטלפון) היה על הכיסא מונח ולא ביד"**.

בעת חקירתו הנגדית של השוטר, טען הנאשם כי הגרסה הראשונה בתגובה שנרשמה בדו"ח, כלל אינה תגובתו ובלשונו: **"בדברי הנהג יש כמה דברים שאת המשפט הראשון החלטת לרשום על דעת עצמך בלי לשאול אותי וכשהגשת לי את הדו"ח וראיתי את זה אמרתי לך שזה לא היה ביד אלא ליד הירך בכיסא בצד ימין"**.

אינני סבורה כי השוטר המציא את הדברים שנרשמו כתגובת הנאשם הראשונה, אילו רצה השוטר להתאנות לנאשם באמצעות רישום כוזב, מה טעם רשם גם את תגובתו השנייה.

יתר על כן, הנאשם חתם בחתימת ידו בעת קבלת הדו"ח לידי, בשלב זה הוא ראה את הנרשם מפיו במלואו, היינו את שתי גרסאותיו, מדוע לא השיג על כך דבר.

בהתייחס לתגובת השוטר על הנטען כנגדו על ידי הנאשם לעניין זה, שהייתה: **"הדברים שרשומים של דברי הנהג אלו הדברים שהוא אמר לי, במידה והוא היה רואה שרשמתי משהו לא נכון, היה יכול לומר לי באותו זמן למחוק את זה או לתקן את זה. רשמתי בדיוק את מה שאמרת וגם את טענתך שזה היה מונח על הכיסא"**, טען הנאשם כי **"אמרתי לך שאני לא ביצעתי את העבירה ואתה סתם נותן לי דו"ח"** (פרוט' עמ' 2 שורות 22-25).

בהמשך ציין הנאשם כי השוטר אכן הוסיף את טענתו השנייה, אך נמנע מלמחוק את הראשונה. על כך השיב השוטר כי אין סיבה למחוק תגובה שנאמרה, וככל שהנאשם חשב שהרישום כוזב, היה יכול לבקש לציין זאת כתגובתו בדו"ח, דבר שלא נעשה. על כך טען הנאשם: **"אני בחיים לא אגיד לך שאתה שקרן כי אתה איש ציבור, הדבר היחיד שאמרתי לך שזה לא נכון ואנחנו ניפגש בבית המשפט"** (פרוט' עמ' 3 שורות 6-7).

אין בידי לקבל הסבר זה, דברי הנאשם הנטענים בהסברו לא נרשמו בדו"ח, הנאשם יכול היה להשיג על הרישום מבלי לכנות את השוטר "שקרן" ומבלי להעליב עובד ציבור, תוך שהוא מוודא כי דבריו נרשמים בטרם חתם על הדו"ח. העובדה כי השוטר כתב גם את טענתו הראשונה וגם את טענתו השנייה של השוטר מלמדת, לטעמי, כי כתב את שנטען על ידי הנאשם, מבלי להחסיר ומבלי לשנות. על כך יש להוסיף כי גם במועד ההקראה לא העלה הנאשם טענה כלשהי באשר לרישום דבריו כמשתקף בדו"ח.

2. בתגובתו בעת הקראת כתב האישום טען הנאשם כי **"הטלפון הנייד נמצא בין המושבים לצרכי טעינה"**.

גרסה לא נטענה בעת תגובתו של הנאשם בדו"ח ועל כן היא בבחינת **"עדות כבושה"**. אשר בנוסף לכך עומדת בסתירה לגרסתו השנייה בתגובתו בדו"ח, שהייתה, כאמור, כי הטלפון היה מונח על הכיסא.

יצוין כי גרסתו השנייה של הנאשם כמוצג בתגובתו בדו"ח לא הוכחה על ידו, והוא אף חזר עליה בחקירת השוטר בציינו **"..אמרתי לך שזה לא היה ביד אלא ליד הירך בכיסא בצד ימין.."** (פרוט' עמ' 2 שורות 19-20).

3. בתגובתו בעת הקראת כתב האישום טען הנאשם כי הראה לשוטר **"שיש לי דיבורית"**.

אלא שטענה זו, הן בהתייחס לעצם קיומה של הדיבורית והן בהתייחס לכך שהדיבורית הוצגה לשוטר, אינה מוזכרת ולו ברמז בתגובת הנאשם בדו"ח. משכך, גם היא בגדר **"עדות כבושה"**.

4. הנאשם טען כי השוטר לא היה יכול להבחין בביצוע העבירה הנטענת כיוון שהשוטר לא עמד בכביש אלא בין המכוניות שהיו מעורבות בתאונה. (פרוט' עמ' 2 שורה 2).

ראשית, לנאשם היו גרסאות סותרות ביחס לתאונה שבעטייה, לטענתו, השוטר לא היה יכול להבחין בביצוע העבירה. פעם ציין **"עמדת בין מכוניות וטיפול בתאונה.."** (פרוט' עמ' 2 שורה 2) ובמקום אחר **"..צפרתי לו (בהתכוון לנהג המונית שנסעה לפניו) כדי שיתקדם ויעצור אחרי התאונה.."** (פרוט' עמ' 4 שורה 15). ופעם ציין **"..יצא שוטר מבין המכוניות שלא ראיתי שהיו מעורבות בתאונת דרכים.."** (פרוט' עמ' 3 שורות 23-24).

משעומת הנאשם בחקירתו הנגדית עם הסתירות בגרסאותיו, ציין כי **"..ביום שישי האחרון הייתה לי תאונת דרכים וזעזוע מוח ולכן יש לי בעיית זיכרון"**, טענה שלא נתמכה באסמכתא כלשהיא. משנשאל מיד לאחר מכן, האם כתוצאה מכך ייתכן כי אינו זוכר את שאמר לשוטר. ציין הנאשם **"אני זוכר הכל.."** (פרוט' עמ' 4 שורות 28-32).

שנית, הנאשם ציין כי הבחין בשוטר לראשונה **"רק אחרי שהוא יצא מבין המכוניות"** (פרוט' עמ' 3 שורה 32), מכאן כי לא הייתה לנאשם כל אפשרות לדעת האם היה ביכולתו של השוטר להבחין בו כשהוא אוחז בטלפון כמיוחס לו.

5. השותף מסר כי הטלפון של הנאשם היה **"או שזה היה בין הרגלים או שזה היה במקום מיוחד שלו היכן שהמטען"**. משנשאל: **"אז היכן היה בין הרגלים שלו או במקום שמיועד?"** השיב: **"מה שזכור לי בין הרגלים. בדר"כ אנחנו שמים את הטלפון במקום המיועד לכך"** (פרוט' עמ' 5 שורות 17-23).

העובדה שהטלפון לא היה מונח בתושבת המיועדת לצורך הטענה, אלא על כסאו של הנאשם, תומכת בגרסת התביעה, כי הנאשם הוריד את ידו האוחזת בטלפון משהבחין בשוטר. לא היה לנאשם כל הסבר אחר, מדוע הטלפון היה סמוך לרגליו על הכיסא.

6. הנאשם אישר את הנרשם בדו"ח באשר לאופן וכיוון נסיעתו, אולם טען כי השוטר לא היה יכול להבחין בו מבצע

את העבירה המיוחסת, כיוון שהשוטר עמד בין המכוניות וטיפל בתאונה.

השוטר עצמו טען כי על פי הרישום בדו"ח, הוא הבחין בעבירה לאחר שסיים את הטיפול בתאונה. בעדותו אישר עובדה זו בציינו: **"..הייתי סטטי במקום כשמבטי לכיוון התנועה ז"א שסיימתי את הטיפול בתאונה.."** (פרוט' עמ' 2 שורה 7). לגרסתו זו של השוטר נמצא תמיכה בעדותו של השותף, כפי שיובהר להלן.

הנאשם טען כי השוטר **"עיכב אותי חצי שעה בגלל תאונת דרכים"** (פרוט' עמ' 4 שורה 23). זאת על מנת לחזק את טענתו שהשוטר היה עסוק בטיפול בתאונת הדרכים ולכן לא יכול היה להבחין בעבירה. שותפו, לעומת זאת, משנשאל **"..כמה זמן לקח עד שהוא (השוטר) נתן לו (לנאשם) את הדו"ח.."** השיב: **"5 דקות, אמר לנו לעצור בצד ונתן דו"ח 5 דקות והמשכנו לנסוע"**.. (פרוט' עמ' 6 שורות 18-20).

7. יצוין כי גם אם הייתה מתקבלת גרסת הנאשם כי השוטר היה עסוק בטיפול בתאונה, אין בכך כדי לסתור את אפשרות להבחין בביצוע העבירה שכן בצפירתו הממושכת של הנאשם לנהג המונית שעצר לפניו, על פי דברי השוטר שלא הוכחו על ידי הנאשם, היה כדי להסב אליו את שימת ליבו של השוטר, שהבחין אז באחיזת הטלפון בידי הנאשם.

בסופו של יום, ולאחר שהזהרתי עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, עקב כך שנתתי אמון בגרסתו העקבית והמפורטת של השוטר אשר לא נסתרה בפניי, לכך אוסיף את הכשלים שנפלו בגרסת הנאשם, בה לא נתתי אמון, את טענותיו הכבושות, וכן את הסתירות שנפלו בין גרסאותיו לעדותו של שותפו.

ניתנה היום, א' אדר ב תשע"ד, 03 מרץ 2014, במעמד הצדדים.